

Erik Menveds Barndom.

Historisk Roman af Bernhard Severin Ingemann. (Fortæll.)

Tredie Kapitel.

Droft Peder Hæsel og hans Bøvner vare i den stærke Storm tomme over Bøvet med et stort Rejsefælskab. Paa Bejen fra Gremmosebroen til Bøven havde de tilligemed Færgemændene mødt Baabenjemand Troels og en Flot Borgere, som liebe ad Bejen til Hegnæs Stov for at opføge Henner Friiser og Ransmændene. Droft Peder var stegen ud af Stibet med en laadden Hue over Ørerne og en stor Baadsmændsbaas over sin Ridderdragt. De vare søge Henner Friiser og Ransmændene. Droft Peder var til Helt, havde han aflasket den laante Vams og Hue, tastet sin Starlagens Kappe ober Skuldrene og sat sin Hjerhat paa Hovedet. Uden at betymre sig om det øvrige Rejsefælskab, var han straks reden med Borgerne for at staa dem bi mod de formentlige Røvere. Men den øvrige Del af Rejsefælskabet havde klaget over den anstrenge Døverfart og tun ønsted at naa Herberget, for at kunne hvile og vedervøge sig.

Paa Gremmosebroen stod endnu i det veksende Maanelys en Baadsmænd med Armen i et Klæde ved Siden af en høj, ridderlig Stiftele i fuld sort Jernrustning og med nedslaget Hælmgitter. De syntes at tale alvorligt og hemmeligt sammen og pegede paa den Sejlskude, som nylig var kommen, og paa en mindre Jagt, hvorpaa den pansrede Ridder syntes at være kommen og som laa noget affides under Stoven ved Middelfart Sund. Baadsmænden var kommen i Land med det store Selstak og syntes at forstaae Ridderen, hvorledes det var gaaet dem og hvem der havde været om Bord. Endelig stilledes de ad. Baadsmænden nikkede og syntes, uagtet han var faaret, ærbødig at paatage sig et Ørinde for den høje fremmede. Smanden gik med hastige Skridt ned ad Stoven til, hvor den lille Jagt laa, medens Ridderen gik ene og med betænksomme Skridt ad Bejen til Bøven.

Stødt hørte Henner Friiser eller hans smukke Datterdatter vare til Stede, vare de rejsende af Husfollene bleve modtagne i Herberget med den sædvanlige Omhyggelighed; man havde straks faaet dem bente ved Altruset og et stort Fad varme Strubber, et Slags forte Flynndere, som der altid er Døverfaldighed af. Hermed syntes den stærke Del af Selstaket tilfreds, da det var Fredag og man maatte nøjedes med Fastemad. Men deri vare dog ikke alle enige.

„Bort med de magre Flynndere! Vi trænger til kraftig Kødspise!“ — sagde en lang, mager Herre med et skogt men stolt og myndigt Ansigt og stærke, lidenstabile Træk. „For Livs og Sundheds Skyld giver jeg os alle Indulgens!“ — havde Dagen angaaet! — tilføjede han med enmændig Bøvemine — „For menneskelig Skønligheds Skyld er jeg bertil bemyndiget.“

Strax bleve Strubberne tagne bort og et stort Saltmadfad blev sat i Stedet. Dermed ytrede de fleste af Selstaket højstet deres Bifald; men den geistlige Herre var endnu fortrædelig. Uagtet den blaa Rejseklædning, han bar, var hans Stand tjenkelig paa den forte Kalot, der skjulte Tonsuren, og uagtet hans Magerhed syntes han vant til bedre og finere Kost. Han ytrede høft, at der kun slet var sørget for vel fornemme rejsendes Betvemmeligheder ved disse ny og ene tillabte Forstærkningssteder, og at naar Kongen vilde blande sig i Husforholdningsager og gøre voksne Folk umyndige ved at forbyde baade verbale og geistlige at vedervøge rejsende, saa burde han dog sørge for, at der var ordentlige Madsvende i deres Kroer.

Denne misfornøjede Herre var den eneste geistlige Mand i Rejsefælskabet; man kaldte ham Mester Grand og Hr. Domprovt, og han lod til at staa i stor Anseelse blandt dem alle. De fleste vare Riddere og andre fornemme verbale Herre med store Hjerplumastier i Hattene og forte Maarskinds bræmmede Rejsestapper af fint tykt eller engelt Klæde og af de mest forstælle, affittende Forver efter deres egen eller deres Dameres Smag. Deres Livskjortler vare for det meste af samme Farve og Stof som Kapperne og overlaarne eller opflaarne i Midten, derik prydede med langagtige Huller i Bræmmerne paa de fremmede Ridderses Bis. Dette overdaadige Smil paa Klæderne var for længe siden forbudt i Danmark, og denne Trods mod et Forbud, som man ringagtede, betegnede, at disse Herre hørte til de dristige og misfornøjede Kristoftraters Parti.

En høj, ung Herre i en Starlagens Kappe med et dristigt Ansigt og et fint hjerstelig Bøven, syntes at være den fornemste i Selstaket; en anseelig ældre Herre, med et hjært, men plunt Kriger-Bøven og i en stor Kappe af engelskblaat Klæde, viste man ogsaa særdeles Døverfaldighed. Nogle af de yngre Herre glimrede i lyse, brandgule og papagejgrønne Ridderdragter. Et Par ældre Herre bare brune og leverfarvede Kjortler og Kapper. Der var næsten lige saa mange Bøvner og Riddere, og deres ringere Bøvrighed var fenselig paa de fullede Hatte eller Baabenhuer og paa de spraglede og mindre fine Kapper af stoff Klæde. En ung, lystig Person, som ikke syntes at høre til Ridderen og deres Følge, men med særdeles Døverfaldighed sluttede sig til den geistlige Herre, udmærkede sig ved sin Tjenstgældighed og Bøvrighed, uagtet hans ufærdige Fødem syntes at maatte gøre ham enhver hastig Bøvrighed besværlig. Hans runde, godmodige Ansigt stinnede af Munterhed og Liv. Om den brune, locie Trøje bar han et bredt Hjørteklædes Bælte med en lang, bred Kniv og en Fork eller et Slags Gaffel af samme Størrelse saa vel som en Hornst. en Bøvnerudst og en Del andre Redstaber og Smaatar, der syntes at høre til Stegerfæst og Fæsteburet. Han hørte med størst Døverfaldighed paa den geistlige Herres misfornøjede Vyringer om Bøvningerne, medens hans Blik ofte faldt paa en simpel Trøstasse, som han selv havde baaet fra Stibe og hængslet i en Krog ved Stegerfæst.

„Det er alt tal ud af mit ringe Hjerre, ærbørdige Hr. Domprovt!“ — sagde han med ærbødig Mine, dog

i et Slags staltagtig Hofaars Tone — „disse kongelige Ripper blive visseelig Vandens Døverfaldighed. De er Kalkertuler — sagde vor værdige Kjøbmand i Rg i sin meget yndede Fastepredikten — de ere Kalkertuler, hvor alle visse Fugle forsamles og hvor Dren og Krage maa æde af samme Fad; de har bragt den ædle Herlighed i Forsald; derfor gaar nu ogsaa al Enighed og Munterhed tillige med de stille huslige Glæder og den vde Kogelust til Grunde. Jeg vil imidlertid inden en halv Time berede mine besværgede Herre en Spise og en Drik, som skal bringe os alle til at glemme Tidens Bøvrighed og forlige os med den ugudelige Verden.“

„Det var ret, Søn!“ — sagde den geistlige Herre mildere og klappede ham paa Studeren. — „Medgrav ikke dit sjældne Pund, Morten Madsvend! Søg for vort timlige Behov, og besat dig ikke med Fastepredikter.“

Medens den rejsende Kof nu tog sin Kasse og gik ud i Stegerfæst for at tage sig af Bøvningerne, uden at betymre sig om Husfollenes Knurren, undersøgte den ridderlige Herre med den blaa Kasse Driften, der var fremfat i Tintander. „Hvad? lument dans Profes!“ — raabte han og kastede Tintanden hen ad Gulvet. — „Hj for Satan! Sligt vore de Hallunker at byde os? — Sachst Bl vil vi have og det straks!“

„Det tykke Bl, der gør Følt galne, stænter vi ikke her!“ — svarede en Karl med trodsig Mine, der stod ved Skænten. — „Det er lige saa strenglig forbudt af Kongen som eders og disse Herres overlaarne Kjortler. Er I ikke tilfreds med hvad vi have, naar Døren jer aaben; men Grovheder og Staldsord saaler hørten Henner Friiser eller hans Følt!“

Den blaa Herre studede og betragtede Karlen forundret.

„Uforstammede Karl! ved du hvem du taler til?“ — raabte nu den geistlige Herre og Aarene pudsede paa hans Bøve af Vrede. — „Hvor der er Herre af kongelig Blod til Stede, er selv en Magister og Domprovt en ringe Herre.“ Her skal en Tøpper, som du, ikke tryk, om vi saa fureber: dine Dren med dine forvante Strubber o slog du. Iguis danke Bl i dit Flynnderbøve!“

„Lad det være godt, fare Mester Grand!“ — sagde den unge fornemme Herre i Starlagens-Kappe. — „Karlen kendte os not ikke, og han holder paa sin Husbønds Vre.“

„Har I lyst Bl i Huset saa sæt det tun frem paa mit Anfar!“ — tilføjede han ligegyldig og vendte sig til Kældersvenden, idet han kastede en Haandfuld Sølvøret hen til ham paa Dissen.

Karlen studede og nølede.

„Nu raft!“ — vedblev den unge Herre — „det er Hertug Valdemar, som befaler dig det. Kongens Forbud straffer sig ikke til mig og mit Følge, som du allerede visseelig har bemærket paa vort Kjørtfæst.“

„Det maa I selv forstaa, høje Herre!“ — svarede Kældersvenden mut — „men paa dans Grund, siger min Husbond, gælder Kongens Lov og Forbud baade for store og smaa. En Tønde gammel lyst Bl ligger i vor Kælder; den har ingen turdet røre i 25 Aar, og før end Husbond kommer hjem og selv befaler det, tapper jeg intet Krus af den Tønde, om I saa allesammen vare Kejsere eller Paver.“

„Lad dog den trodsige Karl kaste paa Døren, min Hertug!“ — udrød den høftige Mester Grand, og et Par Bøvner nærmede sig allerede idrige og syntes tun at vente paa et Vint for at idærkfætte dette.

Blødet var faret den unge Herre til Kinderne, og han kastede et truende Blik til Kældersvenden! men da greb den ældre Herre i den blaa Kappe ham om Armen. — „Tøv tun lidt Hr. Fætter!“ — brummede han halv sagt.

„Lad mig tun raade! her maa vi være gode Patrioter. Hans Naaden Kongen red endnu paa Kæmpst ved Margrethe Springhests Side“ — begyndte han nu højstet — han udsøvede den Bedrift og fattede Vind for Tappen i den tykke Klønde; det var en tapper Gerning, det maa vi lade ham, det var længe før jeg havde gjort noget som Feltherre. Ved samme Lejlighed viste han sig fra en glimrende Side og blev vor Læremester i den ædle Stræddertunst. Lad os som gode Patrioter nu drifte dans Profes til hans Vre og saa vore Kjortler hjet sammen som ærbare danske Støtter, at man paa Daneshøft kan se, vi ere lige saa tro og lydige Underaatter som Jon Lille og David Thorstenfson og lige saa oprigtige Benner af det Slags Klædebon som Kongen selv og Dronningens smukke Ven Droft Peder Høvesl! — Nu, Kongens Staal i tyndt Bl, iden her ikke er andet — Kongens Staal, mine Herre!“

Denne Spot, som blev ledsaget af et haanligt Smil, opvakte højstet Latter, og alle drat eller lode som de drat af den ringagtede Drik.

„Den Staal skal enhver drikke med, som ikke er en Spion og Forædder!“ — vedblev den blaa, trigerste Herre. — „Her gælder ingen Forskel paa Rang og Stand. Kom, du vakte Svend! drik Kongens Staal med i det kostelige Profesand!“

„Det skal jeg vel tage mig i Agt for paa den Maade!“ — sagde Kældersvenden. — „Jeg er for ringe til at komme i saa fornemt et Lag.“

„Saa maa du finde dig i, at Grev Jakob af Halland, som Kongens Lehnsmænd, lader dig tugte som en Forædder og hemmelig Døverfald!“ — vedblev den blaa Herre. „Træl ham ud, og giv ham et godt Døverfald Prøvel af Stigremmen!“ — bød han Bøvnerne. — „Vi har jo alle hørt, han er en Døverfald som ikke vil drikke Kongens Staal!“

I et Øjeblik var den strenge Befaling udført, uagtet den stærke Karl fattede sig tappert til Mødbørg.

„Saalede skal man bryppe de Karle i deres eget Født!“ — brummede Grev Jakob og kastede sig med overmøbig Mine ligegyldig tilbage paa Bøvten.

„Maaste dog lidt for haardt!“ — sagde den unge Hertug, men smilede dog vel tilfreds, medens alle lo over denne raa Spas, som ikke syntes dem ufærdig eller paa nogen Maade betænkelig.

I Anledning af Kong Erik Christophersens Forordning om Blot og Klæderne, som havde foranlediget dette Døverfald, vedblev man nu i spottende Tone at gennemgaa adskillige andre af Kongens borgelige Foranstaltninger, som man rofte paa Stræmt, idet man tappedes om at frem-

stille dem fra den latterlige Side, som barnagtige og urimelige; især var den strænge Rids-Ket en Genstand for mangen plump Spas. Denne Samtale endtes først, da den gestaltige Kof traadte ind fra Stegerfæst med et stort Fad krydret Kødmad og opmuntrede Selstaket til at prøve, om han ikke var en rigtig Bøvner, end at lave Fangeløst for Gremmitterne paa Sjøborg. „Stulde jeg, som jeg dog ikke vil haabe“ — tilføjede han — „en Gang komme til at opvarte nogen af mine besværgede Herre paa mit besværgede Slot, saa glæder det mig, at jeg dog forud har haft Lejlighed til at redde min Vre, som den der ikke uden Held har studeret Kogelust ved de lærdeste Døverfald og Kongeriget.“

„Du er en Stalk, Morten!“ — sagde Mester Grand og truede spøgende ad ham. — „Mine fromme Kolleger har maaste lært dig at signe dig selv først med Selvforvættelses Teg; men dine runde Kinder vidne, at du som et kødeligt Bøvnersbarn har overført Lærdommen paa Grovbløen og Forstærkningsvnen.“

„Ikke uden lyfende og højværdige Mønstre!“ — svarede Koffen med et staltagtig Smil. — „Var jeg saa sandt eders Madsvend, som jeg bliver de ugudelige Statsfængers Vegemføger, stulde I ikke længe savne mit og eders værdige Kollegers gode Hulb.“ Han tog sig nu som en idrig Vært af Anretningen og udsøgte det bedste til sin ny, geistlige Bøvner. Derpaa hentede han en stor Træbolle fra Stegerfæst, og anbefalede med en Lovtale den styrkende og oplivende Drik, den indholdt som en Frugt af hans egen Opfindelse.

„Krydret Vin!“ — raabte Grev Jakob. — „Du er mig en fortræffelig Karl, Morten! det var altfaa den hellige Kirkestat, du og Hr. Domprovtien stred saa tappert for i Stormen, da vi andre maatte taste alt vort værdige Gode og Bøve.“

„Saalede synes Dyd og gode Gerninger allerede her i Verden!“ — svarede Koffen. — „Nu haaber jeg, den ærbørdige Mester Grand ikke fortryder, at han saa fremt og mit hellige Fæstestrin under sin Bøvstiftelse.“

Ridderen priste den høftige Drik; de blev lystige og højstede. Morten Madsvend stankede flittigt for dem og sang overgivne Viser. Alle vilde synge med, og hver sang den Viser, han led behst, uden at betymre sig om de andre. Tilfaldt sit under almindelig Latter en velbekendt Viser Overvægt, som var en ikke uvigtig men temmelig smudsig Smædefang over Kongen og hans hengivne Mænd, især over Droft Peder Hæsel, der snart kaldtes med Øgenavnet Høvesl og snart Hr. Døverfald, med plumpe Hentninger til det Forhold, han bestyldtes for at staa i til Dronningens.

Under denne Larm traadte den høje jernklædte Ridder med luffede Hælm, der var fulgt efter dem fra Bøven, ubemærket ind i Stuen og satte sig tet ved Døren i en mørk Krog.

„Se, nu er her kommet Liv i Spillet!“ — sagde Koffen og pusede Øhene: — „nu er det en Lyft at se paa mine besværgede Herre.“

„Men hvad har du kommet i Binen?“ — spurgte Mester Grand: — „den er jo forvanlet til Nektar.“

„Tillavningen er en Hemmelighed, min høfærdige Herre!“ — svarede Koffen. — „Den Lærdom forbeholder jeg mig til en jeg Gang gør mit Testament, da vil jeg berige Efterfælgten med min Opfindelse, hvis Verden har vist sig værdig bertil. Jeg har kaldt denne lyffaliggende Drik Bistop; jeg haaber, den fortjener sit Naavn og en Gang vil gøre Morten Flynnders Naavn udbøveligt baade blandt lærde og læg.“

„Kald den Erkebisp! den fortjener det bedre, end den Kærling, du nu har i Land!“ raabte Grev Jakob. — „En saadan Bisp er istand til at mægle en evig Fred mellem de geistlige og værdige Herre i Riget, og det kunde i disse Tider gøres behov. Med eder har vi gjort Begyndelsen, høfærdige Mester Grand!“ — vedblev han. — „Naar I bliver Erkebisp en Gang, vil det maaste je bedre ud med Refærdigheden i Landet! I var Mand for at laane mig en Vandstræale, naar mit gode Sværd er for kort til at faa mine forholde Lehnsmændkomfjer ud af Døverfald.“

Mester Grand svarede ikke, men gav den højstede Grev et fortløst og betydnende Blik.

„Vor kække Domprovt, Koffens Vre og Støltighed“ — raabte nu Grev Jakob med overvøvende Røst — „vor høfærdige Mester Grand skal leve! — en Stælm, hvo der ikke driften den Staal ud til Bunden! — men alle disere og Kongerælle skal se at Landens Ulyk!“ Med disse Ord faldte han sit Bøger mod den geistlige Herres. Hertug Valdemar og alle Ridderen fulgte hans Eksempel og bragte Domprovtens et ihdeligt Hølvingsraab, som Koffen med et lystigt Hurra istemte.

„Jeg tatter eder, høfærdige Grev Jakob! saa vel som eder, min høje Hertug! og eder alle, mine kække Herre og Riddere!“ — sagde Mester Grand, behagelig overrasket, idet han rejste sig og betragtede enhver især med en alvorlig, betydnende Mine. — „Den Time tan vel komme, da jeg i Gerningen kan vise eder, hvorlunde det er mit højeste Ønske at bringe en venlig Forening til Veje mellem Riddersværdet og Bispstaven: den jordiske og himmelske Kraft maa visseelig forenes, naar der skal udrettes noget stort i Verden. Dog herom paa bedre Tid og Sted!“ — afbrød han sig selv pludselig — „latet angvis in herba!“ det er udragt: Satan har sin Yngel alle Vegne!“ — Under disse Ord faldt Domprovtens skarpe Blik til den høje Riddersstiftelse med det forte Panfer i Krogen ved Døren. Alle Bøve vendte sig nu derhen, og der opstod en hemmelighedsfuld Mumlens mellem de urolige Gæster. Da rejste den mægtige Kampstiftelse sig og fremtraadte med faste, raslende Skridt til Lyset ved Bøvenden! han bebøgede Hovedet, som om han gennem Hælm-Gitter betragtede Gæsterne nøje; derpaa høvede han den jernklædte Arm, slog Gitteret fra sit Hælm et Øjeblik lod det straks igen falde tilbage. Det hastigt forbundne Syn af det stærkt oplyste, malmfaste Krigeransigt med det strenge, frøgtelige Blik, der fremstød som Lyn under de store, bustede Øjenbryn, havde slaet alle med Forbøvelse. Enhver havde rejst sig som for at give ham velkommen; men han lagde Fingten for Mundaabningen paa sit Hælmgitter, og de bleve staaende som tabte Støtter og betragtede ham med opmærksom Forventning.

„Kom Ed og Lyfte i Hu! Forsigtighed er endnu vort Løsen!“ — sagde den jernklædte Ridder med en død, dømpet Stemme. — „Ingen Tryghed og overmøbig Trods, hvor Fortvædere gaa ud og ind og alle Døre staa aabne! Tyrannen er nær her ved. Han er mægtig endnu. Droft Peder Hæsel var midt iblandt eder paa Bøvet, og I sendte ham ikke.“

„Droft Peder?“ — gentog alle forbøvele.

„Fordømt!“ — udrød den unge Hertug og stampele. — „Der blev talt alle Haande. Men hvor var han da? jeg saa ham ikke. — Hvor blev han af?“

„Jeg stulde dog for Fanden tro, man havde kendt Droften, havde han været der!“ — sagde Grev Jakob. — „Paa to Baadsmænd og en Døverfald nær, var der ingen Rat om Bord, som jeg jo kendte.“

„Hvo var Manden, der sprang fra Masten og greb Koret, da Styrmandens Arm var tvøstet?“ — spurgte den alvorlige Ridder.

„Han, den unge, forvorne Karl!“ — sagde Grev Jakob — „han, der tom draktene som fra Himlen, da det kneb, og redde os alle Livet — var det ikke en Baadsmænd?“

„Droft Peder Hæsel var det!“ — sagde den forte Ridder — „og Døverfald, der opvartede jer, var hans Bøvner, en Knøs med Hoved og Dren.“

„Fordømt!“ — raabte den ene efter den anden.

„I den Larm og Forstyrrelse var jeg baade blind og døv“ — tog Mester Grand nu Ordet — „ellers stulde jeg vel have set om vi havde Fikfiter om Bord. Paa Stuben saa jeg ingen; men hvem var Ridderen i Starlagens-Kappen, der fulgte os fra Bøven og red paa Bøventyr efter Høvere eller Jomfruer eller hvad det var for verbøveligt Galstak?“

„Droft Peder Hæsel var det!“ — svarede den pansrede Ridder. — „Hvor har I haft eders skarpe Øjne? Mester Grand! Vor Døverfalden sad ved Koret i Dag, og I kendte ham ikke; i Morgen sidder han ved Statsroret og sender jer.“

„Død og Ulyk!“ — Alt er tabt! — Vi er forraabte!“ — udrød den ene efter den anden, og der blev en almindelig Uro.

„Endnu ikke!“ — sagde den pansrede Ridder rolig og høvede sin Kof. „Al Daneshøft er endt, siter Lovenseder. Mig siter tun denne Lov!“ — her slog han paa sit store, klirrende Slagvord. — „I det Øjeblik Daneshøft er høvet, adskilles I! Om en halv Time er jeg atter om Bord. Endnu tun tre Ord i Løn til eders og min tilkommende Herre!“

Den unge Hertug ilede urolig frem og greb høftig Ridderens Jernhaand. De gik begge nogle Skridt tilbage, og den hemmelighedsfulde Ridder høvede ham nogle Ord i Dret, som ingen hørte, men hvorved den kække Hertugs Kinder vekslede Farve. Ridderen betragtede ham skarpt, slog ham berøsligende paa Skuldrene og nikkede, idet Hertugens Kinder atter fik deres Farve tilbage og han med et dristigt Blik gjorde en hastig Bøvrigelse til Svaret. Uden at male et Ord mer, hilfede den høje, fortvorne Herre Selstaket og gik med fast, rolig Skridt ud af Døren.

En almindelig Tavshed paafølgte, medens den unge Hertug syntes med Styrke at belæmpe den sidste Rest af en urolig og angstelig Forestilling. Han greb høftig sit Bøger. „Vor tro, aarvøagne Ven skal leve!“ — sagde han. — „Gid han maa komme frelst tilbage! For vor Skyld har han i Dag bøvet meget.“ Kæppe havde han sagt disse Ord og sat Bøgeret til Munden, førend Døren aabnedes og Droft Peder Hæsel med den gamle Henner Friiser traadte ind, ledsaget af en hel Del Borgere og Smand, som havde den bundne Rane Kammerføve imellem sig. Den gamle Henner havde sin Datterdatter ved Haanden. Hun kastede et venligt Blik tilbage til Døren, hvor Bøvner Clavs Skirnen var bleven staaende med sin Herres Starlagens-Kappe paa Armen og, som det syntes, overrasket ved Synet af de mange fremmede Herre, medens hans Øjne høftig forløbe den skønne, forstjødte Bøve og døvelede med spændt Døverfald paa enhver af hans Herres Miner og Bøvrigelser.

I det den unge Droft traadte ind, fattede Hertug Valdemar og alle Ridderen høftig deres opløste Bøger tilbage paa Bordet og saa forundrede til heranden. Droft Peder syntes ikke at bemærke den almindelige Forvirring, hans Indtrædelse forarsagede. Han hilfede Selstaket med ridderlig høftighed. „Som jeg ser“ — sagde han i en munter og utungen Tone — „kommer jeg endnu tidnok, mine Herre, for at hilse paa eder i min egen Kjortel og takke eder for godt Rejsefælskab. Jeg havde mine Grunde til at rejse som Baadsmænd; det tan næppe nogen af mine høje Herre mislunde. Det glæder mig, at jeg som høftig Styrmand har haft Lejlighed til at bringe saa mange vigtige Fædrelandets Mand i Sitterfæst. Jeg vilde straks ved Landingen have takket eder for eders Villid, mine Herre! men jeg blev hindret af et lille ubehageligt Bøventyr, som nu dog lyffelig er overstaet.“

(Fortfætt.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.
Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

Erik Menveds Barndom.
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.
Omslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse.
3 Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

*) : Strømpebaand, Almens Tilnavn til Droft Peder.

*) Ehogen ligger stult i Græset.